

denten forlader de fremskudte Stillinger. I den Anledning udsendte saa Koneilspræsidenten gennem Ritzaus Bureau et Dementi, hvis Slutning lød saaledes: „Samtidig beder jeg i Anledning af et i et Hovedstadsblad fremkommet urigtigt Referat af en af mine Udtalelser ved Mødet i Nyborg den 13. ds. meddelt, at jeg paa dette som paa mine andre Møder selvfølgelig har fastholdt mine Erklæringer fra Rigsdagen om, at Regeringen maatte gøre sin Eksistens afhængig af, at saavel de faste Støttepunkter for Forsvaret af Københavns Landfront som de øvrige principielle Hovedtræk i Regeringens Forsvarsplan gennemførtes.“ Jeg vil spørge den højtærede Koneilspræsident, om dette Standpunkt har været Genstand for en ny mandig Omvendelse, eller om den højtærede Koneilspræsident fremdeles staar paa dette klart udtalte Standpunkt.

Forsvarsministeren (N. Neergaard): Antagelig vil det være frugtesløst, hvad jeg siger herom, det ærede Medlem vil sikkert ikke derefter forstaa mit Standpunkt, men jeg skal dog gentage det endnu en Gang. Mit Standpunkt er dette, at der maa være faste Støttepunkter for Københavns Forsvar mod Landsiden, men at jeg aldrig nogen Sinde har gjort Ministeriets Eksistens afhængig af, at Spørgsmaalet løstes netop paa den Maade som af Regeringen foreslaaet. Det ærede Medlem vil i den Henseende finde en Række Udtalelser af mig fra Forhandlingerne her i Tinget. Man hænger sig i et „Ja“, der er svaret som en Afbrydelse til det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen). I en Afbrydelse kan man som bekendt ikke fuldt præcisere sit Standpunkt, men Dagen efter, den 22. April, præciserede jeg paa samme Maade som i Dag, at Regeringen maatte kræve enten den af den foreslaaede Forsvarsordning eller en anden efter Regeringens Mening forsvarlig Forsvarsordning. Jeg har Gang paa Gang erklæret, at det, der for Regeringen er det væsentlige paa dette Punkt, der her er Tale om, er en Sikring af København med faste Værker, idet Regeringen mener, at de tre Opgaver ellers ikke kunne løses, nemlig: Sikringen af Mobiliseringen, Forsvaret mod Overrumpling og tilstrækkelig Støtte for Felthæren under dens Kamp med en Fjende, der trænger frem imod Hovedstaden. Om denne Støtte tilvejebringes paa den ene eller den anden Maade, er noget, Regeringen kan forhandle om, det er Gang paa Gang erklæret her. Men Princippet, Københavns Sikring ved

faste Værker mod Landsiden, kan Regeringen ikke forlade.

Zahle: Den højtærede Koneilspræsident har en Gang efter en Mand, som da var hans politiske Modstander — om han nu er hans politiske Ven eller Fjende, er jeg ikke ganske klar over efter den højtærede Koneilspræsidents Udtalelser i Dag — slynget den Beskyldning, at hans Udtalelse var tvetydig eller maaske endog tvetunget, men det var vist tvetydig. Hvis den højtærede Koneilspræsident har Ret i, at han har sagt noget andet end det, at han gjorde de fremskudte, forberedte Stillingers Gennemførelse til et Eksistensspørgsmaal for sit Ministerium, har den højtærede Koneilspræsident i hvert Fald talt med to Tunger. Det har den højtærede Koneilspræsident, og det smiler Koneilspræsidenten sig ikke fra. Det er ikke alene den Afbrydelse, som den højtærede Koneilspræsident nu siger, at man ikke saa bestemt kan fæste sig ved, som jeg har at holde mig til, ej heller alene den Udtalelse af Koneilspræsidenten, som blev udsendt gennem Ritzaus Bureau i „Berlingske Tidende“, og som min ærede Kollega her har oplæst. Men et Par Dage, før den højtærede Koneilspræsident afbrød det ærede Medlem fra Ringkøbing med sit Ja om, at de fremskudte, forberedte Stillingers Gennemførelse var et Eksistensspørgsmaal for Ministeriet, udtalte den højtærede Koneilspræsident sig meget tydeligt om det Spørgsmaal, og det har nok været den Udtalelse, som gav Anledning til de beklagende Ytringer fra det ærede Medlem fra Ringkøbing. Denne Ytring, som faldt den 19. April d. A., refereres paa Sp. 6241—42 i Rigsdagstidenden, og jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse det, som det her drejer sig om: „Det er en Selvfølge, at naar Regeringen har nævnt, at den forbeholder sig at fremsætte Forslag om en Folkeafstemning om de forbedrede, fremskudte Stillinger“ — det var dem, Folkeafstemningen skulde være om —, „for saa vidt Behandlingen af Lovforslaget maatte ende med, at man kan enes om Forsvarsplanens øvrige Træk, men ikke om dette, er det ikke at forstaa saaledes, at Regeringen i mindre Grad betragter det som faldende indenfor sit Ansvar at tage Folgen af, hvad der sker ved en saadan Folkeafstemning, end ved, hvad der sker ved Afgørelsen her i Tinget. Naar en Regering udtaler sig, som jeg har gjort som Regeringens Chef, om den Betydning, man tillægger en vis Foranstaltning“ — denne